

ASTRID WITTE

De tweede vrouw

Psychologische thriller

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

PROLOOG

Zo stil had hij het nog nooit meegemaakt. Het enige wat hij hoorde was getjirp van kreukels in het bermgras en een zuchtje wind dat de boomtoppen langs de weg aaide. Op de lange plattelandsweg klonk geen verkeer in de verte, en ook geen stadse geluiden zoals geronk van optrekkende lijnbussen, het getoeter van auto's of het geroezemoes van de menigte die altijd aanwezig was. Zijn hoofd werd leeg door deze stilte en dat was goed.

Net op het moment dat hij bedacht dat hij vaker zo'n wandeltocht bij maanlicht moest maken, hoorde hij ver voor zich uit een lang piepend geluid, gevolgd door een knal. De aarde leek ervan te dreunen. Het geluid stierf weg en het werd weer stil. Geen stemmen, niets. Was er een auto gecrasht? Waren de inzittenden gewond? Hij had geen EHBO-diploma, maar als er niemand anders was om te helpen – wat best aannemelijk was, omdat hij al twintig minuten geen huis had gepasseerd – moest hij doen wat hij kon. In ieder geval 112 bellen.

Hij zette een sprintje in. Er was nog niets te zien in de verte, de auto zou toch brandende koplampen moeten hebben? Of gingen die van-

zelf uit als je crashte?

Hij vertraagde zijn pas, omdat hij dacht zich misschien in de richting vergist te hebben. Ineens zag hij een oranje gloed opklaaien, zo'n honderd meter verderop.

Ondanks zijn vermoeide benen, waarmee hij al zo'n vijftien kilometer had afgelegd, begon hij te rennen en zag dat er iets goed in de hens stond. Al snel herkende hij het als een auto. De vlammen kwamen het achterraam al uit en de passagiersruimte was gevuld met rook.

Iets dichterbij voelde hij de warmte stralen en het deed hem even denken aan een vroegere vakantie op de camping, waar ze 's avonds vaak om het kampvuur liedjes hadden gezongen. Dit was een heel ander tafereel, waarbij je eigenlijk bloedstollende muziek verwachtte, maar er was alleen maar een knapperend geluid dat de stilte verbrak. Hoewel hij niemand op de straat zag, hoopte hij toch dat de passagiers de auto al hadden verlaten. De bijrijdersstoel was leeg en achterin was te veel vuur om iets te kunnen zien.

Zodra hij naar de bestuurderskant spurte, voelde hij het bloed uit zijn gezicht wegtrekken. Terwijl haar haren al vlam hadden gevat, keek de vrouw achter het stuur hem meer verward

**dan angstig aan. Ze kon ieder moment door het
vuur worden verzwolgen.**

Het kon hier zo eindeloos stil zijn. Zijn vrijstaande bungalow was de een-na-laatste in de rij van de toch al rustige straat in Garderen. Mensen kenden elkaar hier. Niet echt natuurlijk, maar je zei elkaar gedag en bood hulp wanneer de buurman zijn auto niet gestart kreeg, of wanneer iemands kat was weggelopen. De straat liep een stukje verder over in een zandpad waar je met de auto niet in mocht en dat uitkwam op een van de uitgestrekte natuurgebieden van de Veluwe. Zijn directe burenen hadden geen kleine kinderen en het enige geluid dat je doorgaans hoorde was het fluiten van vogels, een vliegtuig dat overvloog of een elektrische grasmaaier in de verte.

Gregoor merkte het daarom ook meteen op toen ze 's avonds met haar aftandse Volkswagen kwam aanrijden. Het ding had een afzichtelijke kleur groen, dat door het gele licht van lantaarnpaal wel bijna zwart leek.

Terwijl ze de wagen de oprit opdraaide, en de koplampen als een zoeklicht zijn schemerige woonkamer doorkruisten, draafde Gregoor naar de keuken.

Hij bukte om in de oven te kijken, consta-

teerde dat de rollade gekleurd was, zoals de slager hem dat had gezegd, en draaide de knop op nul. Ook de kant-en-klaar gekruide aardappels uit de supermarkt waren bruin en de sperziebonen uit blik dampten. Het geheel rook naar een goed bereid diner, een geur die hier al lang niet had gehangen. Op het gebied van koken, en misschien ook wel op ieder ander gebied, was dit meer moeite dan hij ooit gedaan had voor een vrouw. Hij hoopte maar dat ze het waard was. Ze moest het waard zijn, hij had lang genoeg naar haar gezocht.

De bel ging. Hij hing het keukenschort aan het haakje en terwijl hij naar de gang liep, haalde hij een hand door zijn weinige haar, veegde zijn overhemd glad en opende de deur.

Haar blik trof hem meteen weer en even was hij erdoor van zijn *à propos*. Ditmaal droeg ze een strakke zwarte broek, blauw gelakte naaldhakken en een lichtgele blouse die iets te strak zat. Kleding voor iemand van twintig jaar jonger.

Ze begroetten elkaar met een kus op de wang, zoals ze hun tweede afspraak hadden geëindigd en een walm sigarettenlucht benam Gregoor even de adem.

‘Ik heb wat meegenomen,’ zei ze en ze duwde

hem een fles wijn in zijn handen die vanavond dicht zou blijven omdat hij al een andere had opengemaakt en omdat hij eigenlijk helemaal niet van wijn hield.

‘Attent van je,’ antwoordde hij. ‘Kom binnen.’ Hij zette de fles op het gangkastje, maakte een uitnodigend gebaar zoals butlers dat deden en sloot de deur. Onhandig probeerde hij haar jack aan te pakken en stoorde zich aan zijn nervositeit.

‘Interessante inrichting,’ zei Jessica. Ze was al in de woonkamer, terwijl hij het onmogelijk kleine lusje van haar jas om de haak van de kapstok trachtte te wurmen. Na enkele pogingen gaf hij het op en hing het hele ding over de haak, waardoor er straks vast een bobbel in de rug zou zitten.

‘Je houdt nogal van retro?’ vroeg ze toen hij bij haar in de kamer kwam. Ze keek er moeilijk bij.

Zijn meubilering was bruin en grijs met hier en daar een donkeroranje detail. Zo was het al heel lang en het functioneerde nog altijd. Anette en hij hadden het destijds samen uitgezocht.

‘Je hebt het in het hele huis doorgevoerd, zie ik.’ Ondertussen bevond ze zich in de keuken,

uitgevoerd in eikenhout, een blad van kunstmarmer en op de vloer druk geblokt linoleum, zoals je het nergens meer zag.

‘Ga maar alvast aan tafel zitten, dan schenk ik wat voor je in,’ zei Gregoor terwijl hij haar met gebaren naar de eetkamer verwees. ‘Wijn?’ Hij hield de open fles omhoog.

‘Lekker.’

Terwijl hij de aardappels en groente overschepte in serveerschalen die in geen eeuwen meer gebruikt waren en waar hier en daar een aangekoekt etensrestje uit een vergane tijd aan geplakt zat dat zelfs met schuurmiddel niet meer te verwijderen was, hoorde hij haar prevelen en zag door de kier van de deur dat ze zijn handgeblazen Tsjechische vaas oppakte en weer neerzette. Hij ademde rustig in en uit, trok zijn groen en geel gebloemde ovenhandschoenen aan en haalde de rollade uit de oven.

‘Wat zit hieronder?’ vroeg ze, terwijl ze een punt van de handdoek vastpakte die over Chico’s kooi heen lag.

‘Niet aankomen, hij slaapt.’ Hij zette haar glas cabernet sauvignon snel neer en schoof een stoel voor haar naar achteren. Eindelijk ging ze zitten. ‘Het is een kanarie.’

Ze maakte een o-vorm met haar mond, zon-

der dat er geluid uit kwam.

Gregoor serveerde de schalen met het diner een voor een en nam tegenover haar plaats. Zijn servet vouwde hij netjes uit op zijn schoot.

‘Je hebt je echt uitgesloofd.’

Hij glimlachte vaagjes terwijl hij haar bord pakte en van alles iets opschepte waarvan hij dacht dat het niet teveel was en ook niet te weinig.

Terwijl ze at, bekeek hij haar tersluiks. Het was haar oogopslag die hem direct had overtuigd tijdens de speeddate. Tientallen had hij er al beleefd uitgezeten, daarbij in het kort zijn verhaal verteld, maar vooral gedaan alsof hij luisterde naar wat zij te zeggen hadden. Negen van de tien vrouwen had hij bij de eerste blik voor zichzelf al afgewezen. Ook online geen successen. Drie lidmaatschappen van datingsites die hem iedere maand een fortuin kostten. Die kon hij nu vast wel opzeggen.

‘Ik heb iets voor je,’ zei Gregoor nadat ze uitgegeten waren. Er was nog een halve rollade over en wat aardappeltjes, die kon hij morgen mooi opwarmen in de magnetron.

‘Een cadeautje?’ vroeg Jessica met stijgende toonhoogte.

Hij liep naar de slaapkamer, trok de lade van

zijn nachtkastje open en nam het pakje eruit. Op hun tweede date had hij zoals het hoorde een bosje bloemen meegenomen, maar nu moest hij weer een stapje verder gaan.

‘Alsjeblieft.’

‘Had je niet hoeven doen, toch?’ was haar reactie, terwijl haar stem verraadde dat ze maar al te blij was met dit soort aandacht. Voordat ze het papier eraf haalde, liet ze het vierkante pakketje in haar handen rondgaan en schudde ermee alsof ze daaruit kon opmaken wat erin zat.

‘Wat heerlijk.’ Ze maakte het doosje met de parfum direct open en haalde het witte, parelachtige flesje eruit. Voorzichtig spoot ze wat op haar pols, wapperde even met haar arm en rook eraan. ‘Goeie keuze, dank je wel.’

Wat een geluk dat ze tevreden was met dit speciaal uitgezochte geschenk, nu rook ze tenminste goed.

‘Zullen we even zacht gaan zitten?’ vroeg hij en hij knikte naar de bank.

Hij pakte hun glazen mee en ze volgde hem.

Ze liet zich dicht naast hem zakken en legde haar hand op zijn been.

Hij moest best moeite doen om die hand daar te laten liggen, want het voelde alsof hij